

[Ole Bjørn Kraft.]

men det var, som om det var et Hjertesuk udsprunget af Synspunkter, som mange af hans Partifæller i Virkeligheden deler.

Paa samme Maade som selve Luftforsvaret af København er aldeles utilstrækkeligt, er ogsaa Antallet af Flyvere det. Efter Forslaget skal Hæren have 4 Eskadriller Flyvere, men jeg kan ikke se rettere, end at der efter det Normalbudget, der er opstillet, kun kan skaffes 3, idet der kun er afsat 2 Mill. Kr. aarligt dertil plus Penge til Personale m. m. Naar herfra fradrages Udgiften til Ballonparken, kommer man næppe højere end 3 Mill. Kr. aarligt til selve Flyvertropperne, og da Ministeren oplyste, at en Eskadrille koster en lille Million, kan vi ikke faa Regnskabet til at stemme. Medmindre der tages Penge fra de ekstraordinære Midler, naar disse efter 5 Aars Forløb bortfalder, kan Budgettet ikke holde til de 4 Eskadriller, og de andre Vaabenarter mister altsaa 5 Mill. Kr. i disse Aar til Materiel. Men herom maa der ogsaa skabes Oplysning i Udvalget, thi jeg har forstaaet, at man vilde skabe en ærlig Ordning, en Ordning, hvor der var Overensstemmelse mellem Midlerne og de Rammer, man havde opstillet, og derfor vil det være nødvendigt at undersøge, om det ogsaa gælder i dette Tilfælde.

Det foreslaaede Antal Maskiner, her er Tale om, er alt for ringe. Det er ikke i Stand til paa nogen Maade at løse de afgørende og væsentlige Opgaver, som en moderne Krig stiller Flyvevaabenet, og Soldaterne selv vil efter dette under Angreb ustandselig blive udsat for Luftbombardement med deraf følgende moralske og nervemæssige Virkninger og store Tab, medens vi ikke kan gøre det ringeste til Gengæld. Det er et alt for ulige Spil. Der er en alt for voldsom Modsætning til Stede mellem de Krav, man selv har opstillet, og det Resultat, der her er kommet til at foreligge. Der maa efter vor Opfattelse stilles et ganske anderledes Flyvevæsen op, og vi tror ogsaa, at dette Krav har Jordbund i Befolkningens Anskuelse.

Jeg er enig med Ministeren i de Udtalelser, han fremsatte om Kaserneforholdene. Den Ungdom, der indkaldes, skal have gode og sunde Vilkaar at arbejde under.

Ogsaa Ministerens Udtalelser om Hæren og Befolkningen anerkender jeg, ikke mindst Erklæringen om Befalingsmændenes Forhold, om, at der skal være Orden og Disciplin. Jeg haaber derfor ogsaa, at Ministeren i sin Administration vil drage Omsorg for, at Befalingsmændene ikke, saaledes som det

alt for hyppigt har været Tilfældet, bliver udsat for urimelige Angreb.

Der findes i Lovforslagets Bemærkninger nogle Udtalelser om, at man støtter sig paa Generalkommandoens Beregninger og Forslag. Jeg tror, vi bliver nødt til at faa nærmere oplyst, hvilket Hensyn der ved Lovforslagets Udarbejdelse er taget til Generalkommandoens Udtalelser. Vi maa anmode om Oplysning herom i Udvalget og se, hvilke Bemærkninger Generalkommandoen har fremsat, og hvilke Midler Generalerne i store Træk finder paakrævede til Hæren og Luftforsvaret. Der maa her skabes fuld Klarhed. Befolkningen har Krav paa at faa at vide, hvilken Stilling Sagskundskaaben indtager til denne Sag.

Min Opfattelse af Hærlovsforslaget kan da samles i følgende Punkter: at det er en mindre Hær med færre Kampenheder, en Hær med ringere Uddannelse og et mindre Antal værnepligtige, men at den har faaet den nødtørftigste Forøgelse af Rammer og Materiel. Alt i alt en Hær og et Luftværn, der lige saa lidt som den Ordning, vi nu har, kan løse Forsvarsopgaverne, ikke mindst under Hensyn til den ganske utilstrækkelige Udformning af Grænseværnet og Luftforsvaret af København, hvilke Opgaver man maa sige Forslaget i det store og hele lader uløst.

Værnepligtsforslaget og enkelte andre Ting bliver jeg nødt til at vende tilbage til, naar jeg for anden Gang faar Ordet, da min Tid er ved at være udløbet, og jeg er da naaet til mine afsluttende Bemærkninger.

Konklusionen af de Betragtninger og saglige Synspunkter, jeg har gjort gældende, maa da være følgende.

Det bedste, der kan siges om Forslaget, er, at det synes at være et Forsøg paa en ærlig Ordning, hvor der til en vis Grad er tilstræbt Overensstemmelse mellem de Styrker og det Materiel, der opstilles, og de Pengemidler, der stilles til Raadighed herfor. Jeg er ikke overbevist om, at den gode Hensigt altid har naaet sit Maal — ikke mindst gælder det, som allerede sagt, med Hensyn til Bevillingerne til Flyvevaabenet —, men i det store og hele maa det erkendes, at Ordningen næppe giver sig ud for at være mere, end den er, og det er altid et fast Grundlag at bygge videre paa. Men Ordningen i sig selv er utilstrækkelig, ufyldstgørende og kan ikke accepteres som en endelig Ordning af det danske Forsvar. Ærligheden i Ordningen er gaaet forud for Ærligheden ved Opbygningen af Ordningen. Man har skaaret Billedet til efter Indfatningen. Man har fastsat Rammernes